

бавно приключение. Денят приключи със „Сън“ от Магда Борисова на ДТ „Стоян Бъчваров“, ТМПЦ-Варна, който отведе зрителите във възшебния свят на сънищата, където всеки може да полети, да постигне невъзможното или просто да преодолее своите най-страшни кошмари.

След силния старт през останалите фестивални дни се открояха спектаклите на КТ-Бургас „Трите прасенца“, който с лекота грабна вниманието на децата и ги въвлече в ежедневните вълнения и притеснения на малките прасенца, а „Чудните готвачи“ на КТ-Варна ги въвлече в неочаквано провокативна игра на въображението, където основните герои бяха плодовете, зеленчуците и всички продукти, използвани в кухнята. КТ-Сливен за пореден

път престава спектакъл със съвременна ярка визия, въздействаща музика и завладяваща актьорска игра с интерпретацията на „Драконът“ по Евгений Шварц на вече утвърдения творчески тандем Бисерка Колевска (режисьор) и Свила Величкова (сценограф).

Фестивалът бе закрит от Родопския ДТ „Николай Хайтов“ – Смолян с „Цяло лято четох“. Лекота с която тримата актьори влизаха от образ в образ и ненадейното оживяване на куклите в ръцете им бе достоен завършек на фестивала.

След петдневния театрален маратон с препълнени салони, вълнения и хиляди детски усмивки на официална церемония бяха раздадени наградите на фестивала. На събитието присъстваха зам.-министърът на

културата Румен Димитров, който сподели, че с всяка изминала година форумът става все по-силен и го окачестви като важно културно събитие, а кметът Дарин Димитров изрази увереност, че щом Търговище има подкрепата на Министерството, следващото издание на фестивала ще бъде още по-добро.

В тазгодишното издание на конкурса за детска драматургия трима автори получиха специален сертификат, а пиесите им – право за разпространение чрез системата ДрамаМаркет, България: Магда Борисова за „Коледата на госпожа Коледа“, Петя Башева за „Тео и необичайната тайна“ и Лиляна Байлова за „Приказка за неизбродната гора“ и „Ковачът от долната земя“.

А ти можеш ли да прощаваш?

Михаил Тазев

Историята на Кащанка започва, когато любимият ѝ стопанин я оставя на улицата. Антон Павлович Чехов разказва за едно изгубено в човешките чувства куче. Стопанинът ѝ Лука, въпреки голямата любов, която таи към нея, успява да я изгони от живота си в момент, в който тя му е най-необходима като верен другар и приятел. Лутайки се в зимните вечери из града, кучето попада на своя нов собственик и така се запознава с неговите котка – Фьодор, и гъсока – Иван. Дори става част от цирковото им представление, но докъде ще стигне това приключение...

Трупата на Хърватия придава свой почерк на пиесата, като той определено е открояващ се и оригинален. Сцената е тъмна, а сценографията се слобява в движение, след започването на спектакъла. Нейната същност е в самата ѝ минималистичност. За няколко секунди актьорите успяват да наредят и изпълнят сценичното пространство, така че Кащанка се озовава на улицата, под бледо светещите фенери и студения вятър. Няколко големи плоскости, във формата на правоъгълници, са материята, изграждаща градска среда. Чрез тях като факири хърватите променят обстановката на сцената. От уличния паваж, през големите дървени врати на хановете, до малката циркова сцена, всичко е от дърво и метал, от тези правоъгълници. Тези материали създават автентично усещане за суровото време на зимата, за жестокия уличен живот и най-вече за тъгата на Кащанка, когато остава за пореден

път сама навън. Няма как да не спомена сцената във фабриката, където Кащанка търпеливо чака стопанина си. Отново дървото е на преден план. Около кучето се извежда един контрапункт на работа, на заетост. Навсякъде хвърчи дървен материал, току-що издялкан от работниците, а систематизираната им работа създава усещане, наподобяващо механизма от филмите на Чаплин.

Друга такава сцена е тази с множеството хорски крака. Отново е използван дървен материал – плоскости, към чиито краища са прикрепени обувки. Кащанка попада в лавината на големия град, ниско долу в хорските крака. Куклите на животните са майсторски изработени. Най-интересното е, че това е направено по абсолютно елементарен начин, в най-добрия смисъл. Главният герой – Кащанка е прекрасен кафяв дакел с малки тежести на четирите крачета, така че ходейки създава усещането за тежест и реално присъствие. Не по-различни са котката и гъсока. Цялостно представлението е невероятно и може би, тъкмо тази негова скромност го прави такава.

Кащанка отново попада на стопанина си и се връща при него. Въпреки цялата тъга и болка, всичките трудности, през които е преминало кучето, то прощава на човека. На това иска да ни научи Чехов – да можем по-често да прощаваме. Хърватските актьори определено успяха да пренесат това послание и то, бих казал, по един великолепно изигран и изпипан начин.